Шлю серце вам — ковчег завіту,
Й привіту бойові слова,
Мої мільйони грозовиті!
Хоч звіте братом, хоч не звіте,
А я ваш, брати, я ваш!

Цей наш союз — не гріх, не цнота,
Ані клеймо, ані клейнод,
Не випадок і не сваволя:
Це спільна, нероздільна доля —
Раб-поет і раб-народ.

В нас сили — тільки б пробудиться,
В нас зерна — тільки б на посів...
Країна криється в нас гарна,
Як в темній дебрі дика сарна
Від гавкучих гончих псів.

Як не признаєте за брата,
Мені на серце й на чоло
Рясніші й глибші ляжуть зморшки,
Та не постаріюсь ні трошки,
Юдам пагубним на зло.

Не прагну мученицьких лаврів,
А тільки, з долею в ладу,
Я покладу, покласти мушу
За вас революційну душу,
Цей зневажений мій дух.

Я ваш, я ваш. Мені байдуже,
Чи я потрібен вам, чи ні —
Одне в нас серце незатьменне!

Хоч сонце й вас часом від мене
Хмари застують брудні.